

... Un final diferent ...

Δuvi, s'ha mirat al mirall i he vist que era la dragona de Sant Jordi. L'Alba era una noia castanya, prima i amb els ulls blaus, que tenia ~~els~~ 12 anys. Aquell metí qualsevol, es va despertar en forma de drac. Bueno, un matí qualsevol no era... de nit abans va haver-hi la lluna de sang. Aquella lluna només sortia cada 23 d'abril.

d'Alba va pensar que així no podia anar a l'escola. Ella cada dia es quedava sola una estona, perquè els seus pares s'anaven abans a treballar. Després d'un cerinyós ~~comiat~~ comiat s'en van anar independentment, i l'Alba es va quedar sola com cada dia. Però una cosa va canviar: no va anar a l'escola. Ara mateix, allà, estarien preparant tota mena d'activitats de Sant Jordi.

Estar a casa tot el matí era molt avorrit. Va posar-se la jaqueta i, molt abrigada, perquè no veiessin el seu aspecte, va anar a comprar un croissant a la pastisseria que hi havia al costat de casa seva. Pel camí de tornada, un local la va intrigar molt. En el

rètol hi deia «Vlèodimir, l'adivi» llavors va decidir entrar. Aquell local era misteriós i intrigant, alhora. En aquell moment va ser quan la nene, va veure al suposat adivi. Aquell home anava amb un turbant i un vestit de l'Índia. L'Alba no creia molt en aquest tipus de guanyar-se la vida, perquè creia que tots eren uns gersants. Però ell la va sorprendre...

- Bon dia ...

- Diga'm Vlèodi.

- Doncs això, Vlèodi. He vingut aquí urgentment, per preguntar-te sobre el meu aspecte - us explica tractant-se totes les capes de roba que portava.

En Vlèodimir va estar rumiant la seva resposta.

- Tinc moltes preguntes: per què jo?, Per què avui?... - us continua l'Alba.

- Aquí ja 3 anys, va venir un home amb el mateix cas que tu. Espera, t'ho explicaré des del principi: Tot va passar un 23 d'abril ja centenes d'anys - us començar la seva llarga explicació. - quan un noi jove de Mont-Blanc, va ser conegut per tota Catalunya, per haver matat a un terrible drac.

Conexes la llegenda de Sant Jordi?

- Si, esclou - va respondre atentament el nois.

- I també saps que el drac i en Jordi van lluitar a mort. Oi que sí?

L'Alba va assentir amb el cap.

- Després el drac va ~~resucitar~~ ^{resucitar} un 23 d'abril, quan hi havia la Lluna de sang. De cura de la maledicció de St. Jordi era aconseguir que el drac, la princesa i el noi jove es fessin amics. L'únic curs a part de tu, no va aconseguir-ho i St. Jordi va matar un altre cop al drac. Llavors, l'home es va quedar sent un drac per sempre. Aquest fet es repeteix ~~cada~~ cada any fins que es fessin amics.

L'assemblança que teniu tu i ~~l'home~~ aquell home, és el tipus de sang que teniu! AB-. Tothom que la tingui es transforma en drac.

Llavors, l'adivií va acostar-li un barret de mag.

- Amb això podràs viatjar en el temps i complir la teua missió.

- Però jo no soc capaç de fer-la. Tan de bó no hagués rescat amb aquest tipus de sang...

Després d'aquesta xerrada, l'adivií, li va desitjar sort (le necessitava) i va ser llavors quan l'Alba va entrar dins del barret de copa.

L'Alba, va caure del cel inesperadament. Es va aixecar amb dolor a la cua i es va endinsar en aquell petit poblet. Estava en el mercat, i hi havia molta gent, i moltes paradetes. L'Alba, pobre, anava xocant amb tothom. Caminant, finalment, va arribar a un castell, el més gran (i l'únic) que havia vist.

De sobte, en un dels ginestrals del magnífic castell, va veure-hi una bella princesa ballant. Llavors li va venir la típica bombeta al cap. Ja no s'enrecordava de que havia de juntar-los a tots i aconseguir que es fessin amics. Llavors, va un pla. « Primer de tot els has de trobar als tres, després reunir-los i fer que es facin amics i per últim, tornar a casa » Després de rumiar els passos que havia de seguir, va tornar a la realitat i va anar a la grandiosa porta del castell i va trobar-se a dos cavallers.

-Hola. Em deixen entrar al castell a veure a la princesa? - va ~~preguntar~~ preguntar l'Alba dirigint-se als dos homes.

-No, no, no senyorets. No pot entrar sense permís. - va dir un d'ells negant-li el pas.

Llavors, l'Alba, va pensar en aprofitar que avui s'havia transformat en una dragona. De cop va

Començar a rugir i a intentar treure foc, però no va sortir-se'n del tot. Els dos guardians, després de veure aquest espectacle, van crar-se'n corrents. L'Alba va entrar, va pujar les escales del castell, fins arribar a l'habitació de la famosa princesa.

En veure a l'Alba, la princesa es va estranyar molt, i va preguntar-se «Que ja una desconeguda al la meua habitació?». Llavors van tenir una conversa sobre el propòsit de la jove noia, de reunir als tres protagonistes de l'història. La princesa va acceptar crar, però amb una condició: que ningú li fes fotos. En aquella època hi havien càmeres, però molt velles.

Ara només faltaven el drac i en Jordi. Per cert, si no estava el cavaller res funcionaria.

Després, la princesa va exclamar:

-Ei, Alba, mira! - va dir senyalant un dels molts cartells que hi havien penjats a les parets.

-On dia, però si és el Sant Jordi! Mira, aquí diu on el podem trobar, a la cova del drac, lluitant amb ell. - va dir l'Alba corrents cap allà.

Van tardar una mica pel consorci però van

arribar. Van tenir molta sort d'haver-los trobat als dos en un mateix lloc.

Les noies, no van ni amagar-se, ni van fer un pla. Van entrar en acció directament.

-Ei, nois! Pareu ja, a qui li agrada la guerra? A ningú! Sisplau pareu ja... - va dir la princesa. El drac i en Jordi, no van fer-li ni cas, i van seguir lluitant.

Mentrestant, l'Alba estava pensant un bon diàleg per convence'ls. I quan ja el tenia va dir,

-Perdoneu, vosaltres dos. Em podeu escoltar un minut, sisplau?

Van assentir tots dos.

-Doncs continueu. Us explicaré l'història de St. Jordi. Hi havia una vegada un poblet on hi havia un ferotge drac (en teoria) que es menjava a tots els animals del poblet. Un dia el rei va decidir fer un sorteig, però desgraciadament li va tocar a la seva filla.

La noia va anar a la cova del drac, però un noi jove anomenat Jordi, va salvar a la princesa, i va matar el drac. No sou amics?, amb tantes vegades que us heu barallat. No és bonica la guerra, al contrari, és trista -. L'Alba va fer recordar raonar de veritat als dos personatges. Llavors, es van fer una abraçada i

van per les paus.

d'Alba, després de tot el dia que havia tingut, ja tenia ganes de tornar a casa seva. Es va acomiadar, i una força màgica va emportar-se a la noia.

Quan va tornar a casa, va escoltar una porta i la veu de la seva mare, i encara tenia la forma de drac. Però quan la dona es va girar, va tornar a ser humana. d'Alba, va pensar que aquell dia havia estat el millor Sant Jordi de tot el món.

libel·lala